

kissendab ma pealt minno pole." Küll püdis Rain omma süüd warijata ja wabbandada; agga temma tappetud wenna werri tunnistas temma wasto, temma südda ärkas üles, kartuses pöggeneb temma ühhest kohast teise, ja ütles wimaks Issandale: mo sü on surem, kui et sedda wõiks andeks anda! Ta pöggeneb omma wannemate ja omma wennaeste ja õekeste eest, ja läks omma naesega ärra hommiko pole.

Kõik tulles waewaks delale,
Mis temma kúrja teeb,
Patt langeb koormaks kaelale
Ja hinge rahho sõbb.

Tuul wälja peal, leht metsa all
Teeb hirmo, kabbinat;
Ja pärrast ilma ello tal
On kartust, wabbinat.

Sest nõua õigust, waggadust
Siin ellus hauani,
Et süüd ja hinge wiggadust
Ei saaks ja taewani.

4. Esimese inimeste pikk igga ja nende sigginemine.

Ma = ilm ja temma himmo lähkáb hukka; agga, kes Jummalala tahtmist teeb, se jääb iggaweste.

1 Joann. 2, 17.

Esimesed inimesed ellasid wägga kaua, ja et meil küll teadmata, mis aasta arro neil olli; siis on ommeti issiennest mõista, et nende lodud ja walli ello wiis, nende igga pikkendas, ja nemmad selle läbbi wannemaks piddid sama kui nende järgmised.

Peame, sedda luggedes, Jummalala hõlendamist ja ettemurresemist immeks panema ja kiitma. Sest sedda wiisi agga olli võimalik, et lapsed ja lastelapsed ja nende järgmised teada said ja õppisid, mis nende wannemad omma ello aegas maiapidamise, põlloharrimise ja mitme mu asjade polest leidnud ja tunnud hea ja tullusa ollewad. Adam sai ühheksa sadda kolmkümmend aast.